

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Multa esse, quæ hoc perfectionis desiderium excitent: quorum primum est
ipsius æstimatio perfectionis. caput. 38.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

operum nobis currendum est, quos perficit
Dominus tanquam ceruorum, vt super ex-
cella statuat nos.

CAPVT XXXVIII.

*Multa esse, quae hoc perfectionis desiderium excitant,
quorum primum est ipsius aestimatio perfectiorum.*

Non est facile humano cordi his veris &
efficacibus perfectionis desiderijs arde-
re, & illorum vi, ad quaerendum perfectam
virtutem incitari: quoniam natura nostra
peccatis & immoderatis affectibus irretita,
& amor rerum visibilium assueta, quasi duris
catenis vincula tenetur, ne in altum vo-
let, & in desiderium inuisibilem assurgat.
Quare iste amor, istudque desiderium ali-
quibus remedijs excitandum est, & hic
ignis ex duro silice cordis nostri quibusdam
ictibus excutiendus, qui cooperatur gratia
Dei, & ignem desideriorum accendant, &
nos ad capessendam perfectionem dispo-
nant.

Primum verò, quod perfectionis deside-
rijs obstat, est ignoratio perfectionis, cum
amplitudinem & Maiestatem, quia non
cognoscimus, non in multo pretio habemus
& quia eius aestimatione caremus, ideo ni-

DE VITA SPIRIT. EPIT. 395

hil de perfectionis possessione curamus. O quantum potest in mentibus insipientium ista ignoratio, quam miserabiliter, hæc cæcitas illos dementat, quam fortiter ne pro perfectione laborent, & ne ad sanctitatem currant, ipsorum manus & pedes ligat. Huic ergo hominum cæcitati & ignorantiae nos lucem diuinam & sapientiam cælestem opponamus, & nihil dignius, nihil illustrius, nihil gloriosius perfectione putemus. Si ergo illa bona corporis æstimamus, & in magno pretio habemus; quanto magis perfectio æstimanda est, cuius comparatione omnia illa bona simul accepta minus sunt, quam respectu maris immensi stilla roris exigua? Tu ô homo quæris bona, quæ te satient, desideras pacem cordis tui, possidendo ea quæ te impleant, & tua desideria consopiant; disce igitur ubi sit prudentia ubi sit virtus, ubi sit intellectus: ut scias simul ubi sit longiturnitas vitæ, & victus, ubi sit lumē oculorū & pax. Disce inquam, prudentiam virtutum aurigam, qua omnia secundum finem æternæ vitæ disponas, disce omnem virtutem, ut secundum illam tuam vitam instituas, disce sapientiam, quæ vnicuique rei debitum locum tribuas, & sic acquires vitæ longiturnitatem perpetuam, abundantiam omnium bonorum aggregatione plenissimam, lucem,

lucem, qua omne bonum scilicet Deum, videas, splendidissimam, & pacem, quæ omni concupiscentiarum bello liberet, & omnibus supernis associet.

Cùm itaque perfectio sit maximum hominis bonum, ac præstantissimum omnium donorum, quæ in hac vita nobis præsentantur contingere; assuescamus ita illâ adfructuam, ita de illa cogitare, vt de re verè magna atque pretiosa, quæ omnia aut magna, aut vtilia, aut suauia mundi in immensum exsuperet. Quanti momenti esse debent apud me perfectionis, & virtutis obsequia, quibus peccata mea deleo, Christum iudicem meum placo, in eius me intimam familiaritatem insinuo, & in incomparabilem dignitatem amicorum Dei, & filiorum dilectissimorum adscēdo? Quam Deus ipse iustus per Ieremiam pollicetur, dicens: non gloriatur sapiens in sapientia sua, & non gloriatur fortis in fortitudine sua &c. sed in hoc gloriatur, qui gloriatur, scire & nosse me: quia ego sum Dominus qui facio misericordiam & iudicium, & iustitiam in terra: Hæc enim placent mihi, ait Dominus. Ecce, o anima mea, obsequia, quæ Deum placent, & eius cor emolliunt, & ad faciendam nobiscum misericordiam inclinant: non vana & superba scientia, quæ alios despiciat

Iere. 9.

& nimis de se præsumit, sed notitia timoris
& amoris Dei affectum attrahens, & in opus
prodiens, hæc est, quæ placet Domino, &
eius beneficia promeretur.

Has verò meditationes, quibus mentem
nostram ad perfectionis æstimationem eru-
dimus, orationibus assiduis fulciamus, & à
Domino quotidie notionem pulchritudinis,
ac maiestatis veræ virtutis sollicitè & ob- *Jacob. 1.3*
nixè postulemus. Si quis indiget sapientia
inquit Iacobus Apostolus, postulet à Deo,
qui dat omnibus affluenter, & nõ imprope-
rat, & dabitur ei. Quænam vtilior sapientia,
quam Deum scire, & mandata eius observa-
re, & ad puritatis fastigium peruenire? &c.
Crescat igitur in nobis perfectionis cognitio,
crescat & sanctitatis æstimatio, quia hæc de-
siderium & concupiscentiam excitabit, &
omnem pigritiam ac locordiam in sectandis
bonis operibus submouebit.

Secundum excitatorium desiderij perfe-
ctionis est scire, quod temporalia nõ satiant.
Cor humanum, dũ hæc vita viuatur, quæ tota
inanitas & mendicitas est, desiderijs va-
uum esse non potest. Cor autem hominis
in vita mortali, nec bonis plenum est, cui
tot bona desunt, nec suum finem est asse-
quutum: consequens ergo est, vt desiderijs
æstuet, & aliquod bonum, quo caret adi-
pisci desideret. In his ergo rebus oportet
sua

sua desideria collocet, quæ habita ipsum impleant, ipsum perficiant & satient, ne imprudentiæ & ignorationis arguatur. Videmus nunc igitur quid nobis concupiscentia sit, ut cum nouerimus temporalia nullo modo esse desideranda, quæ sursum sunt, tantum spiritualia & celestia appetamus. Quis promittens Dominus cibum homini legem custodienti ait: *Cibabo te hereditate*

Isa. 58. tris tui, os enim Domini locutum est, ut sciamus

hereditatem æternam, quæ à virtute incipit, & in præmio virtutis consistit, cibum mentis humanæ, tum suauissimum, tum præclarissimum; extra quem erit quidem aliquod

Richard quod eam distendat, & inflat, non tantum
serm. de quod repleat, & satiet. Pulchrè sane Richardus,
spirit. antiquorum sententiã Philosophorum
sanct. correxit, qui hominem mundum paruum

appellarunt, qui potius mundus maximus vocandus esset, quoniam totius mundi possessio, sinus & recessus mentis humanæ nos replet. Nonne, inquit, Philosophi videntur errasse, qui hominem microcosmum, id est minorem mundum dixere. Nunquid non obsecro non meritò maior mundus dicitur, quod est humanus ille animus, qui mundo totique maior est: quem totus mundus nullius sui dilatatione, nulla sui multiplicatione locutiari potest? Si humanus animus maior & capacior est mundo isto visibili, & istum

omnia visibilia continentem res parvæ non replent, quoniam modo illum replebunt? Nimirum ad imaginem Dei facta anima rationalis, ceteris omnibus occupari potest, repleri anima non potest. Capacem Dei, quicquid Deo minus est non implebit, & alia multa eo loco Bernardus, quibus aperte demonstrat terrena mentem hominis saturare non posse. Cibus enim verus animæ Deus est, qui eius capacitati satisfacit, reliqua verò, quæ ficta sunt, non possunt tantam capacitatem replere, nec summi boni desideria satiare. Vnde Augustinus ait: Cum anima creaturam desiderat, continuam famem habet quia licet, quod desiderat, de creaturis adipiscatur, vacua tamen remanet, quia nihil est, quod eam impleat, nisi tu Domine, ad cuius imaginem est creata: implet autem tu eos, qui nihil aliud desiderant præter te, & facies eos dignos te, sanctos, beatos, immaculatos, & amicos Dei, qui omnia reputant ut stercora, ut lucrifaciant te solum. Si ergo desideria nostra in aliquo ponenda sunt, & in rebus visibilibus ponenda non sunt, restat ut aliqua quæramus, in quibus ea constituamus, bona verò eius generis cupienda & quærenda sunt, quæ sint vera bona, quæ nostra desideria restinguant, quæ habita nos bonos & beatos faciant, quæ nos Deo coniunctos, Angelis gratos, & hominibus

*Bernard
declam.
sup. ecce
nos re-
liq omn.*

*Aug.
in sol
loq. cap.
3º*

400 P ALVAREZ DE PAZ
minibus honorabiles reddant.

Tertium excitatorium desiderij perfectionis, quod spiritualia animo satisfaciant. Qui aliqua arte sibi necessaria lucrari potuit, solet autem illam relinquere, & per alia commutare, qua sperat se maius lucrum accepturum, quod suo cibo & vestimento sufficiat. Qui etiam alicuius heri obsequij addictus, cum magno labore & sine vno emolumento famulatur, vtile iudicat bellum herum deserere, & alteri se adungere, in cuius domo facilius seruiat, & mercedem copiosorem acquirat. Et nos hac ratione permoti sæculum, Dominum sibi durum abiecitimus, & Christi nos obsequijs addiximus, cuius iugum suaue est, & onus leue: quod vtile nobis non erit, nisi veteri arte prætermissa, qua amor terrenorum inhaesimus, nouam artem, & magis quaestuosam addiscamus. Discamus igitur aliam artem, scilicet spiritualem vitam, quæ nos impleat, & satiet, quæ nos dicit, & amplius: quæ nobis de bonis omnibus necessarijs prouideat. Hæc enim spiritualis vita bona, quæ non sunt alia profecto, quam virtutis & perfectionis bona, talis natura sunt, vt menti hominis satisfaciant, & in ea omnem famem, & omnem sitim rerum temporalium extinguant. Qui hæc suauiter

ma comedunt, & humilitate castitati, & reliquarum virtutum amori ac studio se tradunt, statim ad videndam vilitatem rerum terrestrium oculos mentis aperiunt. Nam sicut Ionathæ gustanti fauum mellis, oculi præ fame caligantes aperti sunt, vt omnia ^{1. Reg. 14.} circumstantia posset clarè conspiciere: ita his qui mel virtutis gustant, mentis oculi roborantur, vt valeant rerum visibilium vilitatem, & inuisibilium celsitudinem contèplari. Dum verò considerant mundum in Saule figuratum, esum huius mellis vetuisse, & milites (vt pereant, & nihil faciant) sine cibo in prælium amandasse, dicunt quod verum est: Turbavit pater noster terram: vidistis ipsi, quia illuminati sunt oculi nostri, eò quod gustauerimus paululum de melle isto: quanto magis si comedisset populus de præda inimicorum suorum, quam reperit? nonne maior plaga facta fuisset in Philistiim? mundum patrum vocant, quia ab eo ^{1. Reg. 14.} (quod ad naturam attinet) geniti sunt, sed illum patrem, cui & concupiscentiæ matri dicunt: Nescio vos, & fratribus suis, ignoro vos, iste pater turbat terram, quia hostibus vniuersis immanior, vt nos aduersus hostes Domini pugnemus, & eos in sequamur, se velle dissimulat, & tamen mel gustare aut aliquem cibum accipere

C c vetas

vetat. Scit enim, quod si virtutis & bonorum spiritualium melle vescimur, sine ulla ambiguitate vincemus. At nos non credamus illi, neque obediamus voci eius, sed mel veræ virtutis & bonorum spiritualium gustare conemur; quia illud oculos mentis nostræ illuminabit, ut rerum visibilium utilitatem agnoscamus, & lacertos nostros roborabit, ut eas fortiter despiciamus, & ad res cælestes non tantum gustandas, sed perfectæ possidendas adspiremus.

Illuminatis oculis gustu cælestium, rancida anima terrena fastidit, & quæ antea amabat atque cupiuerat, odio persequitur, & cordis affectu reuellit. Dolet ignorantiam suam, quod rebus tam contemptibilibus & abiectis inhæsit: & admiratur mutationem suam, quod aperiente oculos Deo, dulcia mundi horret, splendida fugit, & concupiscibilia cõtemnit, Iacob etiam quo tempore Israël vocatus est, nimirum præualens Deo, cœpit vno pede claudicare. Quidnam est hoc? nisi quod anima Deum desiderijs amplectens, sicut puritate crescit, ita in rerum visibilium desiderio decrescit? Quid hoc? nisi quod dum affectibus rerum cælestium accenditur, in desiderio rerum visibilium infirmatur? Gustus itaque virtutis gustum rerum terrenarum tollit, & sicim visibilia extinguit. Et quo robustius æterna appetant

runt eò à temporalibus salubri defectione lassantur, &c. *Qui replet in bonis desiderium tuum, renouabitur, vt aquila iuuentus tua.* in - Psa. 102.
 quit Dauid, Quid ò homo desideras? an peccatorum veniam? an vulnerum medicinam? an de spiritali morte victoriam? an donorum & miserationum abundantiam? sed replebit ille his omnibus bonis desiderium tuum, vt quod postulaueras, assequaris; quod desideraueras, teneas, & bonis quæ sitieras, facieris. Renouabitur vt aquila iuuentus tua, sicut homo optimis cibus abundè refectus tum esuriem & imbecillitatem pellit, tum viros ad laborandum & currendum resumit: ita anima spiritalibus bonis repleta fortior ad bona, quæ non habet, consequenda & robustior redditur, & in dies nouis virtutum incrementis cumulatur, &c. Si enim Dominus in cordibus illorum habitat, qui charitate ornati sunt; quid mirum, si ipsi Deum possidentes tanto bono saturarentur, tantis diuitijs repleantur, & summæ pulchritudinis & sanctitatis, (qui Deus est) possessione lætètur. Mirum in modum igitur anima ad cupiendam perfectionem excitatur, dum videt sua desideria nunquam bonis temporalibus satiari, & sola charitatis & virtutis (qua Deus habetur) abundantia repleti.

Quartum excitatorium desiderii perfectionis

Cc 2

tionis

Matth.
16.

tionis, quod Deus impense vult, ut perfectionem quæramus. Ecclesia autem regnum quoddam est, non perituum, sed perpetuum; aduersus quod portæ inferi non preualebunt. Huius regni ipse Deus noster est rex: de quo inquit David: Quia Deus magnus Dominus, & Rex magnus super omnes Deos.

Psal. 94.

Quia in manu eius sunt omnes fines terræ, & altitudines montium ipsius sunt. Equum est ergo, ut nos populus pascuæ eius, & oues manus eius ipsius voluntate gubernemur, ipsiusque sanctissimis desiderijs annuamus. Satis enim honorificum nobis est, regis nostri voluntati non contradicere, & admodum utile ad eius desideria conformare. Nam ut ad perfectionem, & sanctitatem adspicimus, vehementer optat. Hoc autem esse desiderium Regis ac Dei nostri, Propheta regius non obscure indicat, dum ita canit: Dominus de cælo prospexit super filios hominum, ut videat si est intelligens aut requirens Deum. Si enim quisque attentè respiciat, an ea fiant, quæ

Psal. 13

fieri desiderat, non dubium quin Dominus homines sapientes, & se sequentes & diligentes exquirens, eos in mundo esse, & in omni sanctitate perseverare vehementer affectet. Nec solum de cælo despexit, ut homines adpectu suo salutari à peccatis abduceret.

duceret. & ad amorem sanctitatis conuer-
 teret, sed & vt hoc efficacius suauiusq; præ-
 staret, de cælo in terram ipse descendit, si-
 tiens salutem nostram: descēdit igitur deus,
 vt homo ad sanctitatem adscenderet, decli-
 nauit cum carnem induit, & inter homines
 ambulauit, quia famē & sitim nostri pro-
 fectus patiebatur; vt dum nos suis monitis
 & exemplis proficeremus, ipse se profe-
 ctibus satiaret. Etenim gaudium Domini
 fortitudo nostra, simul nos suo gaudio spi-
 rituali reficiens, & de nostro æquē spiritali
 profectu gaudens, Cibus eius salus mea, ci-
 bus eius ego ipse. Hoc ergo desiderium pu-
 ritatis, & profectus nostri æterni Regis men-
 tem sollicitat, illudque in cruce manifestare
 voluit, dum quasi omnium suorum labo-
 rum oblitus, solius sitis memoriam fecit,
 dicens: Sitio: iam desideria sui purissimi
 cordis aperuit. Iam ostendit se ignoscere
 peccatis nostris, & singulis momentis
 nos beneficijs affundere. Ad quid legem
 Euangelicam tulit, sacramenta consti-
 tuit, exemplo ac verbo in via virtutis eru-
 diuit, & immensis beneficijs allexit, nisi
 vt eius desiderium, quod non est aliud,
 quam salus nostra, diligenter imploremus,
 &c. Vnde bene Augustinus ait: Cogite-
 mus nos tanto similiores Deo, quanto esse
 poterimus

Aug.
Epist.
85. ad
consent.

poterimus eius participatione iustiores. Si ergo eius opus est, regeneratio nostra, si eius opus est sanctitas, & puritas nostra, quid mirum, si desideret opus suum perfici, & sanctitatem à nobis comparari? Quid mirum, si gaudeat & exultet, cum nos videmus eam virtutis mensuram acquirere, propter quam nobis dandam, tanta & tam mirabilia fecit, & tot laboriosa & indigna sustinuit. Et sanè, hoc Dei desiderium, quo nos sanctos ac perfectos esse cupit, zelus est, qui metas iam desiderij transiit, & omnem iustitiæ famem, ac omnem sitim excedit, &c. Nos obediamus ei, Regis nostri voluntatem sequamur, summi imperatoris desiderio formemur, quod ipse in nobis vult, velimus: quod ipse cupit, cupiamus: & ad perfectionis & puritatis animarum nostrarum opus, quod ipse in nobis perficere cupit, festinemus. Quintum excitatorium desiderium perfectionis: quod ipsum est signum inhabitantis gratiæ. Omnes homines incessit cupiditas occulta noscendi: hæc ad ea quæ mentis oculos fugiunt, peruidenda incessanter adspirat: nec intelligentiæ humanæ insatiabilis appetitus, sola rerum cõmunium cognitione satiatur, sed abscondita & arcana videre contendit. Huius naturali appetitui sciendi, quatenus rationi & virtuti subiectus est, gratia se interdum accommodat, dum

dum spirituales viros ad meditanda celestia, & ad profundorum Dei inquisitionem inclinat; quæ profecto rerum naturalium etiam abditissimarum cognitione utilior est quia meliora & altiora consequitur: quia in diuinæ sapientiæ, bonitatis & potentiae admirationem rapit; quia pios & sanctos affectus excitat, & voluntatem ardentissimo ac purissimo amore conditoris inflamat: inter hæc verò, quæ naturam superant, eorum cognitio, si non altior, at iucundior est, quæ ad ipsum scientem & inuestigantem spectat. Nam sicut quisque seipsum, quam alium impensius amat, ita quæ ad se pertinent, vehementius scire desiderat. Quod si quælibet notitia secretorum homini grata est, quam gratum ac iucundum erit illi, animæ suæ faciem aliquo modo cognoscere, quæ nec corporeis oculis videri potest, nec sine speciali Dei auxilio mentis luminibus spectari? Voco autem nunc faciem animæ gratiæ diuinæ pulchritudinem, quæ à Deo grata & amica cognoscitur, tamquam filia aut sponsa charissima cordis affectibus adamat. Anima enim quæ peccato foedata est, quasi sine facie est, quia Dei imaginem, diaboli formæ, scilicet peccato supposit, & diuinam similitudinem in donis supernaturalibus constitutam cæno iniquitatis obliniuit. Istius faciei animæ, sine

istius gratiæ animæ insidentis, & eam supra quam dici possit ornantis, quibus homo utcumque cognoscit se Deo gratum & amicum: existere vñ tamen quod in nobis desiderium perfectionis excitet, & ad omnis virtutis desiderium instiget. Illud autem est ipsum desiderium perfectionis, quod qui non segne, non infirmum, sed ardens & accensum habuerit, & ad opera mortificationis, & noui profectus incitans, iam peccati statum exuisse, & gratiam animæ pulchritudinem impetrasse, de diuina misericordia præsumat. Neque id in præptè, quia vehemens iustitiæ, & perfectionis desiderium eandem iustitiam præsupponit, quæ nisi animam obrineret, nonquam illam tam efficaciter, ad quærendam sui perfectionem moueret. Profectò Leo Papa ira sentit, & ita loquitur, quasi magnum iustitiæ desiderium ab ipsa iustitia procedat. Felix mens, ait, quæ hunc concupiscit cibum, & ad talem æstuat potum: quem utique non expeteret, si nihil de eius suauitate gustasset. audiens autem dicentem sibi propheticum spiritum: *Gustate & videte, quoniam suavis est Dominus*, accepit quãdam supernæ dulcedinis portionem, & in amore castissimæ voluptatis exarsit: ut spreto omnibus temporalibus, ad edendam bibendamque iustitiam toto accenderet affectu

*Leo papa
ser. omnium
sanct. c. 5*

Psal. 22.

affectu, & illius primi mandati apprehende-
 ret veritatem dicentis: *diliges Dominum Deum*
tuum ex toto corde tuo: quoniam nihil est aliud *Matth.*
 diligere Deum quam amare iustitiam: amo- *22.*
 rem scilicet ac desiderium iustitiæ quod ve-
 rum & efficax sit, nequaquam ab amore Dei
 posse diuelli. Si autem hic à Dei per gratiam
 præsentia dimanat, iustitiæ quoque & perfe-
 ctionis desiderium eandem gratiam præsen-
 tem indicat, quæ animã iam iustitiã prægu-
 stantem, ad ampliorem amorẽ eius allicitat.
 Deus intus habitans est qui ianuas cordis no-
 stri pulsat, qui faces huius sanctæ concupiscẽ-
 tiæ admouet, qui hunc ignem desideriorum
 exultitat, qui animas charitatis igne feruẽ-
 tes postulationibus maioris gratiæ, & am-
 plioris puritatis accendit. At ideò, cum san-
 ctis scilicet desiderijs sui puritatem querunt,
 & Christum imitatione assequi, eique affe-
 ctibus & operibus adhærere concupiscunt,
 signum est Christũ in illis per gratiam venis-
 se, & amorem sæculi superasse. Hoc signum
 quærat anima in semetipsa, quia signum pro-
 speritatis est, & signum fœderis inter Deum,
 & ipsam, quo Dominũ non iam sibi iratũ, sed
 plane propitium, & placatum agnoscit &c.

Sextum excitatorium desiderij perfectio-
 nis: quod non proficere deficere est. Viri spi-
 rituales, & Deo dediti, virtutes & perfectio-
 nis actiones suas diuitias putant, & quidem
 sapienter

sapienter: quoniam eorum possessione, & tibi, & alijs sufficiunt, & in bonorum congregatione ditescunt, &c. Et profecto, si non proficere, deficere est, sine vlla intermissione proficiendū esset, ne aliquantulum saltem ab adeptā virtute excideremus. Augustinus quidem, non semel, sed ter tepidos, & non proficientes deficere sine vlla ambiguitate confirmat. Nam quodā loco sic ait: rambus non relabimur retro, quamdiu ad priora cōtendimus: at vbi cōperimus stare, descendimus, nostrumque non progredi, reuerti est si volumus non redire, currendum est. Alio verò loco in hunc modū scribit: Semper tibi displiceat quod es, si vis peruenire ad id quod nondum es. Nam, vbi tibi placuisti, ibi remansisti. Si autem dixeris: Sufficit, & peristi: semper adde, semper ambula, semper profice, noli in via remanere, noli retrò redire, noli deuiare. Remanet qui non proficit, retrò redit qui ad ea reuoluitur, vnde iam abicesserat: deuiat, qui apostatat. Melius ite claudus in via, quam cursor præter viam. In eadem sententiam conspirat Gregorius in hanc verba: admonendi sunt, qui inchoata bona minimè consummant, vt cauta circumspectione considerent, quia dum proposita non perficiunt, etiam quæ fuerant cœpta conuolunt. In hoc quippe mundo humana anima, quasi more nauis est, contra ictum fluminis

Aug.

*Idem
ser. 15.
de verbis
Apostoli.*

*Idem in
Ps. 69.*

*Greg. 3.
4. pastor
1. 35.*

condescendentis vno in loco nequaquã stare permittitur, quia ad ima relabitur, nisi ad summa conetur. Hic est enim quod per Salomonem dicitur: *Qui mollis & dissolutus in opere suo fuerit, frater est sua opera dissipantis.* Quia videlicet qui cœpta bona districtè non exequitur, dissolutione negligentia manum destruētis imitatur. Qui se iam perfectũ esse, ait Chrysostomus, & nihil ad virtutis assequutionem deesse sibi putat, à cursu cessabit tamquam totũ iam assequutus. Qui verò se metam nondum attingissã putat, numquã à cursu desistet. Qui igitur in via Dei sedet, & non curat ad maiora cõsurgere, si non ore, at opere dicit: non sum sicut cæteri hominum. illi ad salutem assequendam diligentia indigent, ego non indigeo &c. Et quis magis deficit, quam iste, qui profecto necdum profectum cognouit, quem antequam viderit, se in sinu illum habere autumat? vnde Paulus nos admonet, dicēs: *Hortamur vos ne in vacuum gratiam Dei recipiatis.* In vanum gratiam Dei accipit, qui in ea proficere negligit, sed magis deficit. Meritò etiam ipse Dominus non solum malè agentes, sed etiam otiosos increpat dicens: *Quid hic statis tota die otiosi?* Quoniam non solum delinquent, qui mandata transgrediuntur, sed & qui mensuram ad quam vocati sunt, perfectionis, non complent.

Pro. 18.

Chrys.
hóm. 12.
ad finē.

2. Cor. 6

Matth. 20.

plent. Non est ergo ambiguum, quod omnes in via Dei non proficientes à suo munere decidant, atque adeò, quod ipsi Deo, & debito suæ vocationis deficiant, &c. Omnis virtus, aut acquisita est, aut per Dei infusione accepta. Et de acquisita non est dubitandum quin operum cessatione minuat. Quod virtus acquisita otiositate deficiat, omnes sine ulla exceptione conueniunt. Nam virtus ista, quæ non sine auxilio Dei, nostra paratur industria, nostra etiam negligentia subruunt. Gratia verò ipsa, & charitas, & virtutes supernaturales à Deo infusione provenientes, non minimè etiam detrimentum ex incuria & negligentia nostra subeunt, et ex eo quod peccata, licet leuia, ad eorum interitum corruptionemque præparant, tum etiam quia dum ipsæ nihil operantur, affectus inordinati renascuntur, & vitia pullulant, quæ sui augmento virtutes infirmiores & imbecilliores efficiunt. Certum est itaque, quod qui non proficiunt, in prius quæsitâ virtute deficiunt, & paulatim fiunt deteriores, qui non conantur esse meliores, idque nos requiritur est ad quotidianum profectum exsusciter. Sæpius excitatorium desiderij perfectionis: quod ad eam quærendam status obligatione constringimur. Sciendum est nos, qui vitam religiosam profite mur, statum perfectionis profecti, & post Episcoporum, & Ecclesiæ principum

D. Thom
22. q. 2.
art. 10.

sancti

DE VITA SPIRIT. EPIT. 413

sanctissimā ac perfectissimam Ecclesiae vitā
 cōsectari. Et cū sint omnis virtutis & per-
 fectionis Doctores, sanctiorem vitam habere
 tenentur his, qui pro ratione sui status solū
 debent virtutē & perfectionem addiscere;
 nam ille, qui agit, aut tribuit, vt etiam anno-
 tauit Augustinus, in eo quod agit, & tribuit,
 perfectior est eo, qui recipit, & agenti subji-
 citur. Vnde cū Episcoporū manus sit agere
 & docere, & lumen alijs tribuere, sequitur
 statu praeſtare omnibus alijs, etiam religioſis,
 quos docerent, instruere, regere, & per-
 inde atque alios, sibi subicerent. Post Epis-
 copos verò secundum locum in Ecclesiae
 gremio obtinent religioſi, qui non quamcū-
 que vitam, sed statu insignitam habent, &
 non quemcumque statum, sed statum perfe-
 ctionis profitentur. Quare cum religioſi se
 ad ea quae sunt virtutis obligent, & non tan-
 tum interius, verum & exterius quoque se
 obligent, & corā Praelatis, qui locū Dei gerūt
 votis paupertatis, & castitatis, & obedientiae
 se obstringant. Votis enim & professione
 sua pollicentur, à rebus saecularibus, qui-
 bus licite vti poterant abstinere, vt li-
 berius Deo vacent, & amor creatoris
 inhareant, in quo sita est huius vitae perfe-
 ctio. Idque manifestè designat Dionysius
 Areopagita dum nomina indita religioſis
 exponit. Alij quidē, ait, eos therapants, id est
 fa-

Aug.
 12. de
 genes. ad
 lit. c. 16.

Dionys.
lib. Eccl.
Hiera.
c. 6.

414 P. ALVAREZ DE PAZ

famulos Dei, ex puro seruitio & famularum
alij verò Monachos ipsos nominant ex indivi-
uisibili, & singulari vita vniente ipsos, ex
diuisibilibus sanctis contemplationibus, ad
Deiformem vnitatem, & amabilem Deo con-
templationem, &c. Status religiosorum
quorum obligatio est perfici, à rebus seculari-
bus auelli, & ad diuinam vnionem adspice-
re. Iam itaque maximè ac vehementissimè
ad perfectionis desiderium nos excitet, quod
nos qui religiosam vitam profitemur, & fir-
tum religionis assumpsimus, tenemur ad
perfectionem tendere, mores nostros emen-
dare, & in virtute ac mentis puritate pro-
cedere.

CAP. XXXIX.

*Religiosus perfectionis cupidus, Magistrum perfectio-
nis querat, in omnibus obediat, & ipsam perfe-
ctionem spiritualis vite finem sibi prescribat.*

DEsideria perfectionis à nostra voluntate
concepta, si vera & efficacia sunt,
non in solo corde permaneant, sed ad opera
exeant, & ad omnino virtutis amorem & stu-
dium impellant. Nam ille solus animam
suam roborat, & adipe virtutis impinguit,
qui, quod voluit, quod postulauit, quod
con-